



ČESKÁ REPUBLIKA  
ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **BELFORTE s.r.o., IČO 24134732**  
sídlem Přátelství 135/80, 104 00 Praha 10  
zastoupený advokátem JUDr. Matoušem Jírou  
sídlem 28. října 1001/3, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**  
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2021, č. j. 20457/21/5300-22443-607-102

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 9. 6. 2021, č. j. 20457/21/5300-22443-607-102 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo

zamítnuto odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“ nebo „*správce daně*“), ze dne 5. 6. 2020, č. j. 4771717/20/2010-52521-109395 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni za zdaňovací období září 2016 doměřena daň z přidané hodnoty ve výši 376 612 Kč a současně bylo rozhodnuto o povinnosti uhradit penále z doměřené daně ve výši 75 322 Kč.

## II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval předchozí průběh správního řízení, především uvedl, že *správní orgán prvního stupně* jako *správce daně* v rámci daňové kontroly zjistil, že žalobkyně za zdaňovací období září 2016 uplatnila nárok na odpočet daně z pořízení vozidla značky Bentley ve výši 376 612 Kč, základ daně 1 793 388 Kč, které měla následně prodat. *Správci orgánů* vznikly přezkoumáním předložených podkladů důvodné pochybnosti o oprávněnosti uplatněného odpočtu, které žalobkyně neodstranila. Shrnující právní základ případu, ten aplikoval na zjištěný skutkový stav. V souhrnu měl za to, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno dle § 92 odst. 3 daňového řádu a neprokázala nárok na odpočet daně z přidané hodnoty ve výši 376.612 Kč na základě přijatého daňového dokladu od dodavatele D. za pořízení vozidla Bentley. Předmětné vozidlo bylo již od 16. 8. 2016 ve vlastnictví společnosti SL, jak vyplývá z technického průkazu č. X, který je součástí správního spisu. Tyto důkazní prostředky žalobkyně vyvrátil *správce daně* podle žalovaného důkazními prostředky získanými vlastní činností dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu.
4. K jednotlivým odvolacím důvodům uvedl, že zpráva o kontrole byla projednána s právním zástupcem žalobkyně v rámci odvolacího řízení, čímž došlo k nápravě procesního pochybení *správního orgánu prvního stupně*. K námitce prekluze žalovaný konstatoval, že lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, v daném případě tedy 25. 10. 2019. Dne 4. 7. 2017 byla zahájena daňová kontrola, lhůta od tohoto dne tedy běžela znovu. Rozhodnutí o stanovení daně bylo vydáno v posledních 12 měsících před uplynutím lhůty pro stanovení daně, lhůta se proto prodloužila o rok a měla uplynout dnem 4. 7. 2021.
5. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyni vždy ve věci byla totožnost svědků prokazatelně sdělena a o výsledku byla vždy informována. Pokud žalobkyni nebyla totožnost svědka sdělena, tak se tomu tak stalo v průběhu daňové kontroly za jiné zdaňovací období, která s předmětnou kontrolou nesouvisí. K porušení práv žalobkyně nedošlo, neboť žalobkyně byla přítomna výpovědi svědků, navrhovala důkazní prostředky a vyvracela pochybnosti *správce daně*. Opakovaná výpověď svědků by vzhledem k velkému časovému odstupu nemohla přinést žádné nové skutečnosti. Výslech jednatele společnosti, která dle technického průkazu byla vlastníkem vozidla, *správce daně* neprovedl pro nadbytečnost.
6. Žalobkyně dle žalovaného neunesla své důkazní břemeno, skutkový stav byl zjištěn dostatečně spolehlivě a byly zjištěny takové skutečnosti, které tvrzení žalobkyně o faktickém přijetí vozidla nezpochybnitelně vyvracejí.

### III. Žaloba

7. Žalobkyně v podané žalobě po stručné rekapitulaci průběhu správního řízení nejdříve uvedla, že napadené i prvostupňové rozhodnutí jsou nezákonná i věcně nesprávná. Dále uvedla skutečnosti, které lze shrnout do tří tematických okruhů žalobních bodů.
8. Prvním jsou námitky týkající se dokazování - rozložení a naplnění důkazního břemene žalobkyně a žalovaného. Žalobkyně konstatovala, že při splnění zákonných podmínek má daňový subjekt nárok na provedení odpočtu DPH, přičemž je toho názoru, že splnila svou povinnost předložit doklady odpovídající skutečnostem tvrzeným v daňovém přiznání. Interpretace žalovaného, že důkazní břemeno přešlo na žalobkyni v okamžiku, kdy správce daně vyslovil pochybnosti o správnosti postupu, nemá dle žalobkyně oporu v zákoně. Důkazní břemeno na daňový subjekt přechází pouze v případě, kdy jsou pochybnosti důvodné, přičemž ohledně takového prokazování tíží důkazní břemeno pouze správce daně a až v okamžiku, kdy své důkazní břemeno unese, může dojít k překlopení důkazního břemene na daňový subjekt. Správce daně dle žalobkyně důkazní břemeno neunesl, neboť nebyl schopen specifikovat své pochybnosti o správnosti tvrzení žalobkyně natolik určitě a konkrétně, aby bylo možné hovořit o tom, že důvodné pochybnosti tvrdí nebo prokazuje. Správce daně dle žalobkyně nepostupoval v souladu se zásadou rovnosti stran, když na žalobkyni jako účastníka daňového řízení byly co do splnění povinnosti unést důkazní břemeno kladeny daleko větší nároky než na správce daně samotného. Žalobkyně je přesvědčena, že správce daně neprokázal vznik důvodných pochybností o správnosti tvrzení žalobkyně, důkazní břemeno by proto mělo dále tížit správce daně.
9. K jednotlivým důkazům žalobkyně uvedla, že žalovaný i správní orgán prvního stupně argumentovali skutečnostmi, které postrádají relevanci. Žalobkyně předložila veškeré důkazy o tom, že předmětné motorové vozidlo koupila i prodala. Splnila tak veškeré své daňové povinnosti včetně řádného odvedení daně. Zvláštní důraz je třeba klást na výpovědi svědků ze společnosti D., dodavatele vozidla, přičemž tato společnost zcela zjevně neplnila své zákonné povinnosti vyplývající z daňových předpisů a nepodávala daňová přiznání. Vlivem liknavosti správce daně byli svědci vyslýcháni až v letech 2020 a 2021, přičemž vypovídali o skutečnostech, které měly nastat o několik let dříve. Svědci navíc nevypovídali o skutečnostech, u kterých by se dalo předpokládat, že si je budou pamatovat s odstupem několika let.
10. K argumentu žalovaného, že žalobkyně při výběru obchodního partnera nezachovala náležitou opatrnost, žalobkyně namítla, že okolnosti zakládající nespolehlivost společnosti D. mohl zjistit pouze správce daně, navíc nastaly až poté, co došlo ke koupi předmětného vozidla. V období druhé poloviny roku 2016 společnost D. své povinnosti plnila a byla prověřeným dodavatelem, neboť jednatel žalobkyně ji znal ještě ze své činnosti ve společnosti C.
11. Žalobkyně dle svého názoru na základě výpovědi svědků unesla důkazní břemeno. Svědci znali jednatele žalobkyně a vybavovali si žalobkyni i společnost C, přičemž je pochopitelné, že při výslechu došlo k záměně těchto společností. Dle žalobkyně postačí, že z výpovědi bylo možné dovodit, že společnost D. obchodovala s žalobkyní a prodala jí některé vozy. Svědek Doležal uvedl, že razítko společnosti D. na předložených

dokumentech je pravděpodobně razítkem společnosti a že podpis je jeho. K tíži žalobkyně není, pokud podpisy na pokladních dokladech nejsou jeho, neboť nemusel být osobou, která tyto doklady vystavila. Žalobkyně má proto za prokázané, že k přijetí zdanitelného plnění skutečně došlo tak, jak žalobkyně tvrdila v daňovém přiznání.

12. Žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentuje nadbytečností důkazů navržených žalobkyní, přičemž poukazuje na nemožnost tvrzené časové osy prodeje vozu žalobkyní. Předmětem sporu však dle žalobkyně není prodej vozidla, nýbrž jeho koupě, a argumentace žalovaného je proto nerelevantní. Žalobkyně je dále přesvědčena o tom, že tvrzené doklady, které měl správce daně získat v jiném daňovém řízení, nejsou autentické, a proto rozporuje jejich pravost. Navržené důkazy mají dle žalobkyně přímou relevanci k předmětu řízení, přičemž správce daně nemůže hodnotit relevanci, sílu a věrohodnost důkazu, který neprovedl. Konkrétně výslech svědka JV, jednatele společnosti SL. (vlastníka předmětného vozidla zapsaného do registru vozidel), je způsobilý vyvrátit ničím nepodloženou domněnku správce daně, že vozidlo nemohlo být ze strany žalobkyně nabyto od společnosti D., neboť bylo dříve přihlášeno na nového majitele, společnost SL. Provedením tohoto důkazu by dle žalobkyně měla být prokázána skutečnost, že tato společnost vozidlo nabyla od společnosti A., které jej prodala žalobkyně.
13. Žalobkyně proto, aby soud provedl důkaz velkým technickým průkazem předmětného vozidla a výslechem svědků JV, JD a TP.
14. Druhý žalobní bod se týká vadného procesního postupu správce daně. Žalobkyně poukázala na § 88 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v platném a účinném znění (dále jen „*daňový řád*“), dle kterého je správce daně povinen osobně seznámit daňový subjekt se zprávou o daňové kontrole, a tuto s ním projednat. Správce daně byl proto povinen žalobkyni k projednání zprávy o daňové kontrole s dostatečným předstihem přizvat a umožnit jí účast na úkonu, což neučinil. Postup správce daně, kdy zprávu o daňové kontrole poslal přímo do datové schránky žalobkyně bez pokusu o její osobní projednání, nelze odůvodnit ani výjimečnou situací v souvislosti s výskytem onemocnění COVID-19. Z interního dokumentu Generálního finančního ředitelství navíc vyplývá, že na zákonném postupu při projednání zprávy o daňové kontrole se v souvislosti s mimořádnými opatřeními nic nemění, přičemž omezení osobních úkonů nemá žádný vliv na běh prekluzivních lhůt. Jednání správce daně bylo dle žalobkyně ryze účelové, kdy cíleně obcházel zákon, aby žalobkyně nemohla namítnout prekluzi. Tomu svědčí i reakce správce daně na vyjádření žalobkyně k výsledkům kontrolního zjištění a návrh na jeho doplnění, kdy odmítl provést žalobkyní navržené důkazy.
15. Žalobkyně konstatuje, že daňová kontrola na předmětné období byla zahájena dne 4. 7. 2017 a tříletá prekluzivní lhůta měla uplynout dne 4. 7. 2020. Postup správce daně v rámci kontroly nebyl plynulý a správce daně úkony prováděl s poměrně velkými časovými odstupy, přičemž do časové tísně se správce daně nedostal obstrukčním jednáním žalobkyně.
16. Žalobkyně proto namítá, že nebyly splněny obligatorní procesní podmínky pro vydání dodatečného platebního výměru, neboť žalobkyně nebyla seznámena se zprávou o daňové kontrole. Tuto vadu nebylo možné zhojit ani v odvolacím řízení, neboť vydání platebního

výměru musí vždy předcházet řádné seznámení daňového subjektu se zprávou o daňové kontrole.

17. Zároveň žalobkyně vznesla námitku (třetí žalobní bod), že právo správce daně vybrat daň bylo prekludováno. Konec prekluzivní lhůty uvedený žalovaným žalobkyně označila za nesprávný.

#### IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

18. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 17. 9. 2021 uvedl k námitce týkající se důkazního břemene následující. Žalovaný nerozporuje, že žalobkyně unesla své primární důkazní břemeno. Nesouhlasí však s tvrzením, že pochybnosti správce daně nebyly dostatečně specifikované, konkrétní a prokázané. Žalovaný trvá na tom, že spolu se správcem daně nevybočili z mezí zákona ani judikatury. Správce daně splnil svou povinnost spočívající v prokázání skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů a jiných důkazních prostředků. K domnělému porušení zásady rovnosti stran žalovaný uvedl, že zásada procesní rovnosti podle § 6 odst. 1 daňového řádu se týká rovnosti procesních práv a povinností osob zúčastněných na správě daní, nikoliv rovnosti správce daně a daňového subjektu. Správce daně v daňovém řízení vystupuje v postavení vrchnostenského správního orgánu.
19. Žalovaný dále uvedl, že správce daně přezkoumáním dokladů zjistil, že žalobkyně neprovedla úhradu za dodání vozidla dle daňového dokladu, a proto žalobkyni vyzval k předložení dokladů o provedené platbě. Žalobkyně správci daně zaslala výdajové platební doklady, na kterých je jako dodavatel uvedena žalobkyně a jako odběratel společnost D., přičemž uvedené částky měl převzít zástupce společnosti D. v hotovosti a na dokladech nebyla uvedena konkrétní jména osob, které částky předaly a převzaly. Žalobkyně dále vystavila daňový doklad s předmětem plnění dodání vozidla společnosti A., přičemž z výpisu z banky žalobkyně za rok 2016 nebyla zjištěna úhrada zálohy od A., a to ani po splatnosti. Žalobkyně nepředložila zálohovou fakturu. Žádné další podklady týkající se nákupu a prodeje vozidla žalobkyně nepředložila, dle žalovaného je tak zjevné, že správce daně unesl důkazní břemeno ohledně důvodných pochybností. Důkazní břemeno tak přešlo na žalobkyni, která měla povinnost tyto specifikované pochybnosti vyvrátit. Žalovaný konstatoval, že nárok na odpočet daně nemá základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění. Doklady se všemi požadovanými náležitostmi nejsou dostačujícím podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH, jestliže správci daně vzniknou pochybnosti, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je na dokladech deklarováno. V takovém případě daňový doklad ztrácí svou důkazní hodnotu a nárok na odpočet daně je třeba prokazovat dalšími způsoby předvídanými daňovým řádem. Svědecké výpovědi bývalých zaměstnanců společnosti D. prohloubily pochybnosti správce daně o uskutečnění zdanitelného plnění, žalovaný je však k tíži žalobkyně nekladl.
20. Žalovaný odmítá tvrzení, že by k prokázání uskutečnění zdanitelného plnění mělo stačit minimum svědky tvrzených skutečností zkreslených žalobkyní a vytržených z kontextu. Výpověď svědka pana D. žalobkyní tvrzené skutečnosti nepotvrdila, když svědek mj. uvedl, že společnost měla jedno vozidlo značky Bentley, které určitě neprodala žalobkyni, protože ho měla na leasing. Důkaz technickým průkazem vozidla již byl zajištěn, tvrzení

žalobkyně však také nepotvrdil. Žalovaný dále vyjádřil nesouhlas s opakovaným výslechem svědků JD a TP soudem, neboť soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalovanému navíc není zřejmé, jaké další skutečnosti by svědkové mohli uvést, a to i s ohledem na časový odstup. K tvrzení žalobkyně, že správce daně nemůže hodnotit relevanci, sílu a věrohodnost důkazu, který neprovedl, žalovaný uvedl, že správce daně může provedení navrhovaného důkazu odmítnout, pokud dostatečně odůvodní, proč daný důkaz neprovedl.

21. Na základě uvedeného je dle žalovaného zřejmé, že důkazní břemeno přešlo na žalobkyni, když správce daně specifikoval své důvodné pochybnosti a vyzval žalobkyni k prokázání tvrzených skutečností. Žalobkyně toto důkazní břemeno neunesla a proto jí dle žalovaného nelze přisvědčit v tom, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Dle žalovaného byly zjištěny takové skutečnosti, které tvrzení žalobkyně o faktickém přijetí vozidla nezpochybnitelně vyvracejí. Žalobkyně tak neprokázala, že došlo k uskutečnění zdanitelného plnění, a byl jí tak odepřen nárok na odpočet DPH.
22. Žalovaný se dále vyjádřil k námitce žalobkyně týkající se nezákonného ukončení daňové kontroly. Dle žalovaného nelze souhlasit s tvrzením žalobkyně, že nemohlo dojít ke zhojení vady daňového řízení dodatečným projednáním zprávy o kontrole s žalobkyní. Žalobkyně byla v rámci daňové kontroly v souladu s § 88 odst. 2 daňového řádu seznámena s výsledky kontrolního zjištění a následně jí bylo zasláno rozhodnutí o stanovení lhůty pro vyjádření k výsledkům daňové kontroly. Žalobkyně využila svého práva vyjádřit se k výsledkům kontrolních zjištění, její vyjádření však nevedlo ke změně výsledku a žalobkyně tak v rámci projednání zprávy o daňové kontrole nemohla navrhnout doplnění kontrolního zjištění.
23. Dle žalovaného došlo oznámením dodatečného platebního výměru k prodloužení lhůty pro stanovení daně, protože vada řízení ve věci neprojednání zprávy o daňové kontrole nezpůsobuje nezákonnost dodatečného platebního výměru a jeho oznámení nebylo formálním úkonem činěným za účelem prodloužení lhůty pro stanovení daně. Žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které je podstatné, zda právo daňového subjektu na seznámení se s poznatky z daňové kontroly bylo naplněno. Žalobkyně byla seznámena s výsledkem kontrolního zjištění, kdy jí bylo umožněno reagovat. Ze skutečnosti, že správce daně při projednání daňové kontroly mohl pochybit, nelze dovozovat, že dodatečný platební výměr byl vydán účelově z důvodu prodloužení lhůty pro stanovení daně, a to s ohledem na to, že dodatečný platební výměr byl vydán v rámci lhůty pro stanovení daně.
24. Žalovaný nesouhlasí s tím, že správce daně žalobkyni k provedení úkonů stanovoval neúměrně krátké lhůty. Žalobkyně neuvedla žádnou konkrétní lhůtu a ze spisového materiálu vyplývá, že správce daně lhůty stanovoval v souladu se zákonem a případně je na žádost žalobkyně prodloužil.
25. Žalobkyně k vyjádření žalovaného nepodala repliku.

## V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

26. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí

soud přezkoumal na základě skutkového i právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném a účinném znění (dále jen „ř. s.“), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.

27. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť ani jedna ze stran se k výzvě soudu, zda s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí, nevyjádřila (jejich souhlas projednáním věci bez jednání byl tedy presumován). Soud taktéž neshledal důvod pro nařízení jednání z důvodu dokazování – zásadní podklady jsou totiž součástí správního spisu, z něhož žalovaný vycházel a jehož postup je předmětem soudního přezkumu. Správním spisem se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
28. Soud neprovedl důkazy navržené žalobkyní, tedy důkaz velkým technickým průkazem předmětného vozidla a výsledkem svědků JV, JD a TP, neboť dokazování doklady osvědčující existenci a vlastnictví předmětného vozidla a výslechy některých z výše jmenovaných osob již bylo provedeno ve správním řízení (TP, JD) a jejich opakování shledal soud za nadbytečné. Výslech zbývajících svědků – JV jednatele společnosti SL. - soud považuje za nadbytečný s ohledem na skutečnost, že spolehlivý závěr o skutkovém stavu lze učinit již z důkazů provedených ve správním řízení, konkrétně z vyjádření této společnosti z 28. 4. 2020 a z jí předložených podkladů.
29. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci.
30. V přiznání k dani z přidané hodnoty za období září 2016 ze dne 22. 10. 2016 žalobkyně uplatnila odpočet daně ve výši 381 687 Kč. DPH z nákupu osobního automobilu Bentley činilo 376 611,57 Kč.
31. Dne 4. 7. 2017 byla u žalobkyně zahájena daňová kontrola na daňové povinnosti žalobkyně k dani z přidané hodnoty za období duben 2016, červen 2016 a září 2016 v neomezeném rozsahu. Správce daně vyžádal od žalobkyně doložení podkladů, které měly prokazovat okolnosti ekonomické činnosti žalobkyně (blíže jsou podklady vyjmenované v protokolu ze dne 4. 7. 2017).
32. Z předložených podkladů mj. vyplynulo, že dne 25. 8. 2016 byla žalobkyni od společnosti D. jako dodavatele vystavena faktura č. 20160091 za prodej osobního automobilu Bentley ve výši 2 170 000 Kč se splatností dne 26. 8. 2016. Následně dne 1. 9. 2016 byla žalobkyní jako dodavatelem vystavena faktura č. FV-14/2016 za prodej osobního automobilu Bentley, a to společnosti A. jako odběrateli. Částka 2 200 000 Kč byla splatná dne 15. 9. 2016, přičemž záloha činila stejnou částku a částka k úhradě činila 0 Kč.
33. Z následného výslechu svědka pana TP (provedeného dne 14. 5. 2018), tehdejšího statutárního ředitele společnosti D. bylo zjištěno, že společnost prodávala žalobkyni automobily. Z pozdějšího výslechu svědka pana JD (provedeného dne 18. 9. 2020), tehdejšího manažera společnosti D., bylo zjištěno, že svědkovi je známa osoba žalobkyně i jejího jednatele, od žalobkyně nebo společnosti C. koupila D. jedno auto a několik aut jim prodala. Společnost žalobkyni neprodala vozidlo Bentley, měla pouze jedno na leasing. Svědek dále vyjádřil pochyby o pravosti předložených výdajových pokladních dokladů: podpisy nebyly svědkovy ani pana P, Společnost D. od konce léta 2016 neprodávala

automobily. Dispoziční právo k účtům, oprávnění vystavovat faktury a přijímat platby měli jen svědek a pan P.

34. Výzvou ze dne 15. 8. 2018 vyzval správce daně žalobkyni, aby předložila důkazní prostředky pro zjištění a ověření skutečností rozhodných pro správné stanovení daně z přidané hodnoty, a to mj. za koupi předmětného automobilu. Žalobkyně předložila celkem 9 výdajových dokladů s žalobkyní jako dodavatelem a společností D. jako odběratelem znějící na „částečná úhrada kupní ceny OA Bentley“, které v 7 případech činily částku 270.000 Kč, 1x 250.000 Kč a 1x 30.000 Kč - vždy uhrazenou v hotovosti. Výdajové doklady byly opatřeny razítky a podpisy obou společností.
35. Výzvou ze dne 20. 12. 2019 vyzval správce daně žalobkyni pod písm. a – p), aby mj. prokázala, že jí vznikl nárok na odpočet daně k plnění přijatému od společnosti D. za dodání osobního automobilu Bentley, ze kterého žalobkyně v přiznání za zdaňovací období září 2016 uplatnila odpočet daně. Správce daně k tomu uvedl, že žalobkyně kromě daňových dokladů nepředložila žádné další písemnosti vztahující se k deklarovanému dodání vozidla (např. kupní smlouva, předávací protokol, zálohová faktura), a vzhledem k neprůkaznosti hotovostních plateb a k nelogickým údajům na výdajových pokladních dokladech, kdy je za dodavatele uvedena žalobkyně a za odběratele společnost D., vznikly správci daně pochybnosti o faktickém přijetí zdanitelného plnění od společnosti D.
36. Žalobkyně se k této výzvě vyjádřila 22. 1. 2020, další podklady k věci nedoložila, navrhla toliko výslech několika svědků a svými slovy osvětlila obchodní vztah se společností D.
37. V daňovém spise ze dne 25. 5. 2020, č. j. 1446084/20/2201-61563-307403 jsou pak podklady získané od společnosti SL. Z nich vyplývá, že předmětný automobil Bentley byl dne 9. 8. 2016 koupen společností SL. od společnosti AC., přičemž tato skutečnost je ve správním spisu doložena vyjádřením této společnosti ze dne 28. 4. 2020 a přiloženou závaznou objednávkou vozu, pokladními doklady, velkým technickým průkazem (obsahuje totožný VIN kód X jako na žalobkyní doložené fakturu o prodeji vozidla č. 20160091 mezi ní a společností D. jako dodavatelem a současně se koncové šestičíslí X shoduje se zkráceným VIN kódem uváděným na faktuře FV-14/2016 mezi žalobkyní jako dodavatelem a společností A.). V technickém průkazu není žalobkyně uvedena ani jako předchozí vlastník automobilu.
38. Dne 2. 6. 2020 byla žalobkyni doručena zpráva o daňové kontrole. Zprávou ze dne 3. 6. 2020 vyzvala žalobkyně správce daně, aby dodržoval zákonný postup při daňové kontrole, především aby bylo žalobkyni umožněno osobně se seznámit se zprávou o daňové kontrole a projednat ji.
39. Dodatečným platebním výměrem na daň z přidané hodnoty ze dne 5. 6. 2020, č. j. 4771717/20/2010-52521-109395, byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty za září 2016 ve výši 376 612 Kč a stanovena povinnost uhradit penále ve výši 20 % z doměřené daně, tj. částku 75 322 Kč. Žalobkyně proti platebnímu výměru podala dne 6. 7. 2020 odvolání.
40. Správce daně nařídil ústní jednání na den 3. 7. 2020. Zástupce žalobkyně se z jednání omluvil (důvod omluvy nedoložil) a nové jednání bylo nařízeno na den 14. 8. 2020. Toho

dne byla zpráva o daňové kontrole se žalobkyní projednána, podepsána, žalobkyně se se správcem dohodla na termínu provedení výslechu JD (nakonec proveden dne 18. 9. 2020).

41. Dne 9. 6. 2021 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.
42. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu v rozhodném znění daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních.
43. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.
44. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně unesla své primární důkazní břemeno, tedy že prokázala všechny skutečnosti, které je povinna uvádět v daňovém tvrzení. Žalobkyně se s žalovaným však neshodla na tom, zda správní orgán splnil svou povinnost prokázat skutečnosti vyvracející věrohodnost a průkaznost důkazních prostředků uplatněných žalobkyní, a zda proto důkazní břemeno přešlo na žalobkyni.
45. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu vyplývá, že prokazování uskutečnění zdanitelného plnění je prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. To znamená, že ani formálně perfektní účetní doklady se všemi požadovanými náležitostmi nestačí k prokázání uskutečnění transakce v nich deklarované, není-li jimi věrohodně prokázáno, že k jejímu uskutečnění fakticky došlo. Vznikne-li v průběhu daňového řízení pochybnost o uskutečnění zdanitelného plnění v tvrzené podobě, je povinností daňového subjektu, který předmětné plnění zahrnul do účetnictví a posléze do daňového přiznání, aby dalšími důkazy prokázal správnost svého původního tvrzení (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 4. 2006, sp. zn. II. ÚS 664/04, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2011, č. j. 5 Afs 79/2010-98, či ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 Afs 41/2009-119)
46. Nejvyšší správní soud k důkaznímu břemenu správce daně uvádí, že správce daně „nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Správce daně je povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné“ (srov. rozsudek ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 147/2016-28).
47. Věrohodnost důkazního prostředku je definována v § 7 odst. 2 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, v platném a účinném znění (dále jen „zákon o účetnictví“), jako stav, kdy obsah účetnictví nebo jiného důkazního prostředku koresponduje se stavem skutečným. Průkaznost lze na základě § 8 odst. 4 zákona o účetnictví definovat jako stav, kdy tvrzená skutečnost vyplývá z důkazního prostředku.
48. Správce daně žalobkyni vyzval k prokázání, že jí vznikl nárok na odpočet daně. V této výzvě vylíčil skutečnosti, na základě kterých má pochybnosti o věrohodnosti a průkaznosti podkladů doložených žalobkyní, a to zejména s ohledem na skutečnost, že

žalobkyně k prokázání nákupu doložila pouze doklady o hotovostních platbách (žádnou kupní smlouvu, předávací protokoly, zálohovou fakturu, která měla být vystavena na částku 200.000 Kč), navíc údaje na předložených výdajových dokladech jsou nelogické a platby v hotovosti neprůkazné. Soud proto dospěl k závěru, že správní orgán svou povinnost splnil, tedy prokázal skutečnost vyvracející věrohodnost a průkaznost důkazních prostředků uplatněných žalobkyní.

49. Důkazní břemeno přešlo na žalobkyni, která měla prokázat, že ke zdanitelnému plnění skutečně došlo tak, jak tvrdila, a to měla prokázat písemnostmi vztahujícími se k deklarovanému dodání vozidla.
50. Žalobkyně sama k této výzvě /která, jak již bylo výše uvedeno, obsahovala několik požadavků označených pod písm. a – p)/ nedoložila žádné konkrétní podklady. O vztahu společností žalobkyně a D. ohledně prodeje vozidla Bentley tak v dokladové rovině vypovídají faktura, výdajové doklady o hotovostních platbách a výslechy svědků P. a D.
51. Skutečnosti z těchto podkladů vyplývající stojí v protikladu se skutečnostmi, které vyplývají z jiných podkladů. Z nich naopak vyplývá, že předmětný automobil byl dne 9. 8. 2016 koupen společností SL. od společnosti AC a z výsledku svědka D. vyplývá, že společnost D. automobil tovární značky Bentley nikomu neprodala, neboť měla maximálně jeden na leasing, tím spíše jej neprodala v létě 2016.
52. Pokud žalobkyně v žalobě poukazuje na provedené výslechy svědků P. a D. a domáhá se jejich nového provedení před soudem, soud shledal, že ani sama žalobkyně z nich nedovozuje (ač byli svědci vyslechnuti i přímo k obchodnímu vztahu jejich společnosti k žalobkyni a mj. k okolnostem prodeje vozu Bentley), že by svědci v nich přímo potvrdili, že se obchody s vozidlem Bentley uskutečnil tak, jak žalobkyně tvrdila a dokládala. Žalobkyně jejich tehdejší neurčitou výpověď relativizuje s osvětlením velkého časového odstupu od obchodu. Tomu lze v určité rovině přisvědčit s tím, že u zástupců společnosti dle rozsahu jejího podnikání, nemuselo být významné zapamatovat si konkrétní o průběhu obchodu s jedním vozidlem. Pokud si svědci nebyli schopni vybavit přesnější okolnosti o spolupráci se žalobkyní, která měla být dle výpovědí ohledně nákupu a prodeje vozidel jednou z mála obchodních partnerů (svědek D. označil 3 konkrétní společnosti, svědek P. 2) a kdy jejich společnosti měla přinést příjem milionů Kč, snižuje to již věrohodnost jejich výpovědi bez ohledu na časový odstup od obchodu.
53. Žalobkyně za stěžejní z výpovědí považuje, že svědci potvrdili, že se žalobkyní jejich společnost obchodovala. To však není mezi stranami sporné, podstatné je, za jakých podmínek mělo dojít k prodeji vozu Bentley od D. pro žalobkyni. Svědci dokládanou verzi žalobkyně nepotvrdili a doložené podklady od žalobkyně poté neobstojí s jinými podklady. Důsledkem toho neprokázala žalobkyně soulad svých tvrzení a doložených podkladů se skutečností.
54. Výslechy svědků (za účasti daňového subjektu) byly ve správním řízení provedeny při konfrontaci s podklady, které o obchodech předložila dříve žalobkyně. Svědci i přítomný zástupce daňového subjektu měli dostatečnou možnost svou výpověď upřesnit. Nestalo se tak. Městský soud se proto ztotožnil se žalovaným, že bylo nadbytečné provádět výslechy znovu v rámci odvolání – to platí pro výslech svědka P.; výslech svědka D. byl v rámci

řízení o odvolání proveden naopak poprvé. Uvedené platí tím spíše i pro řízení před soudem, kdy rovněž městský soud považuje případný opakovaný výslech těchto svědků za nadbytečný.

55. Pakliže žalobkyně zpochybňuje pravost podkladů získaných z jiného daňového řízení, městský soud podotýká, že žalobkyně v žalobě neuvádí, které podklady takto zpochybňuje a na základě čeho jejich pravost zpochybňuje. Ze správního spisu vyplývá, že správce daně žalobkyni v rámci kontrolního zjištění ze dne 23. 4. 2020 konfrontoval i se skutečnostmi získanými vlastní činností. Konkrétně, že vlastníkem vozidla byla ke dni 16. 8. 2016 zapsána společnost SL., a že získal fakturu č. 500800001, již společnost A. prodala vozidlo jinému obchodníkovi, který ji dodal společnosti SL. Procesní obranu žalobkyně proti těmto zjištění uplatnila ještě ve vyjádření ke kontrolnímu zjištění dne 18. 5. 2020, když navrhla důkaz velkým technickým průkazem a výsledkem jednatele společnosti SL. JV., který měl potvrdit, že vozidlo nabyl od společnosti A., která ji měla předtím koupit od žalobkyně.
56. Na to ve zprávě o daňové kontrole reagoval správce daně jednak tím, že znovu zopakoval, že již správce daně v kontrolním zjištění vycházel z údajů v registru vozidel, kde od 16. 8. 2016 byl jako vlastník uvedena společnost SL. a odkázal i na získanou fakturu o dodávce vozidla od společnosti A. jejím odběrateli. Dále správce daně již konkrétně uvedl, že vycházel ze získaného vyjádření společnosti SL. ze dne 28. 4. 2020. Z tohoto vyjádření a z jeho příloh vyplývá, že společnost SL. vozidlo koupila od AC, objednávku učinila již 9. 8. 2016, vozidlo bylo předáno 10. 8. 2016, jako vlastník byla tato společnost zapsána dne 16. 8. 2016 (údaje vyplývají z osvědčení o registraci vozidla č. 405876, které je součástí správního spisu).
57. Žalobkyní navrhovaný výslech jednatele JV, jímž se žalobkyně domáhá prokázání toho, že společnost SL. měla zakoupit vozidlo od A. (kterému jej ještě předtím měla prodat žalobkyně), by jen stěží vedl ke zpochybnění a přehodnocení těchto listinných podkladů. To protože v registru vozidel existuje záznam společnosti SL. jako vlastníka vozidla již ze dne 16. 8. 2016 a vzhledem k podkladům, které prokazují předchozí proces nákupu vozidla společností SL. To by společnost A. od žalobkyně musela získat vozidlo do svého vlastnictví před tímto datem, což by zase znamenalo, že žalobkyně by vozidlo musela získat ještě dříve, aby jej následně prodala znovu A., přičemž žalobkyní doložené podklady mají prokazovat nákup vozidla pouze dne 25. 8. 2016 a jeho prodej dne 1. 9. 2016.
58. Městský soud je názoru, že společnost SL. na rozdíl od žalobkyně správci daně poskytla ucelený soubor dokumentů o nákupu a převzetí vozidla, který věrohodně dokládá oprávněnost záznamu této společnosti jako vlastníka vozidla 16. 8. 2016 na základě koupě od společnosti AC. Oproti tomu žalobkyně správci daně předložila fakturu, doklady o hotovostních úhradách s nepřesným označením odběratele a dodavatele vystavené v období od 25. 8. 2016 do 30. 12. 2016, přičemž splatnost faktury měla nastat dne 26. 8. 2016 a neurčité výpovědi svědků.
59. Data a fakta vyplývající z těchto podkladů ve vzájemné souvislosti nepotvrzují jako věrohodná tvrzení žalobkyně, že vozidlo získala 25. 8. 2016 od společnosti D. a poté jej 1. 9. 2016 dodala společnosti A. Důkaz navržený v odvolání (a v žalobě) velkým technickým průkazem a výsledkem JV. pak je nadbytečný, neboť o existenci vozidla pochyb není a

oprávněnost záznamu o vlastnictví vozidla ze dne 16. 8. 2016 v registru vozidel žalobkyně svými důkazy nezpochybnila.

60. Žalobkyně dále namítala, že správní orgány v řízení nepostupovaly v souladu se zásadou rovnosti stran, neboť na žalobkyni byly co do splnění důkazního břemene kladeny větší nároky, než na správce daně. Soud se ztotožňuje s vyjádřením žalovaného a uvádí, že zásada rovnosti vyjádřená v § 6 daňového řádu zakládá rovnost mezi osobami zúčastněnými na správě daní, tedy daňovými subjekty a třetími osobami navzájem (viz § 5 odst. 3 citovaného zákona, z jehož dikce vyplývá odlišení správce daně od osob zúčastněných na správě daní). Postavení správce daně je vůči žalobkyni jako daňovému subjektu z povahy věci vrchnostenská, a o rovnosti stran v tomto vztahu nelze mluvit.
61. Soud dodává, že správce daně i žalovaný důvody svých rozhodnutí založili na skutečnostech a souvislostech, které vyplynuly z výše označených podkladů a na základě nichž dospěli k závěru o nevěrohodnosti žalobkyniných tvrzení o průběhu obchodů se společností D. Správce daně a žalovaný sice opakovaně poukázali i na nespolehlivost této společnosti jako plátce DPH či že se společnost později stala nekontaktní, z těchto skutečností však, kromě dokreslení osoby obchodníka, nevyvozovaly žádné stěžejní závěry. Nejedná se tak o důvody, na základě kterých by orgány daňové správy ve věci rozhodly. Pokud tedy žalobkyně v žalobě namítla, že jí nespolehlivost D. v tu dobu nebyla a nemohla být známá, tuto procesní obranu žalobkyně soud shledal za bezpředmětnou pro podstatu věci, neboť i kdyby v této otázce žalobkyni přisvědčil, na stěžejních důvodech napadeného rozhodnutí by to nic nezměnilo.
62. S ohledem na výše uvedené proto soud námitkám žalobkyně týkajícím se rozložení a unesení důkazního břemene nevyhověl.
63. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně ohledně vadného procesního postupu správce daně. Žalobkyně rozporovala postup, kdy správce daně žalobkyni osobně neseznámil se zprávou o daňové kontrole a tuto s ní neprojednal, jak předvídá § 88 odst. 4 daňového řádu, nebyla ukončena daňová kontrola. V důsledku toho nebyly dle žalobkyně splněny obligatorní procesní podmínky pro vydání dodatečného platebního výměru, neboť žalobkyně nebyla seznámena se zprávou o daňové kontrole.
64. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 1 Afs 151/2016-39 má citovaná právní úprava obsažená v § 88 daňového řádu „zajistit práva daňových subjektů na seznámení se [s] jednotlivými poznatky, které z kontroly vzešly a na základě nichž pak správce daně budoval daňovou povinnost za kontrolovaná období. Smyslem takto formalizovaného postupu (zakomponovaného do § 85 až § 88 daňového řádu)] tak je mj. zajistit právo daňového subjektu na seznámení se s poznatky z daňové kontroly, umožnit mu případně navrhnout výsledek svědků či obstarání listin, které by prokázaly tvrzení daňového subjektu a v neposlední řadě též zajištění dostateku relevantních informací k účinné obraně. Zmíněná právní úprava tak subjektům zajišťuje právo být účasten svému procesu.“
65. V rozsudku ze dne ze dne 21. 2. 2018, čj. 9 Afs 305/2016-31 Nejvyšší správní soud konstatoval, že „projednání zprávy o daňové kontrole je konečnou fází daňové kontroly. Prostor pro vyjádření a navržení důkazů má daňový subjekt po seznámení se s výsledkem kontrolního zjištění (§ 88 odst. 2 a 3 téhož zákona). Projednání zprávy o daňové kontrole slouží

*k seznámení daňového subjektu s konečným stanoviskem správce daně, které se projevuje ve zprávě o daňové kontrole, včetně stanoviska, proč nezměnil kontrolní zjištění v návaznosti na vyjádření daňového subjektu, a k podpisu zprávy o daňové kontrole. Při projednání zprávy o daňové kontrole proto mohou být relevantní již například pouze námitky daňového subjektu proti chybějícím podstatným náležitostem předložené zprávy o daňové kontrole nebo to, že správce daně zahrnul do zprávy o daňové kontrole kontrolní zjištění, se kterými dříve daňový subjekt neseznámil, čímž mu nedal možnost se k nim vyjádřit.“*

66. Žalobkyně byla v souladu s § 88 odst. 2 daňového řádu seznámena s výsledky kontrolního zjištění dne 23. 4. 2020 a následně jí bylo zasláno rozhodnutí o stanovení lhůty pro vyjádření k výsledkům daňové kontroly dle § 88 odst. 3 daňového řádu ve lhůtě 12 dnů, kterého využila dne 18. 5. 2020. S vyjádřením a návrhem žalobkyně se vypořádala zpráva o daňové kontrole (od strany 12 zprávy), která byla doručena do datové schránky advokáta žalobkyně dne 2. 6. 2022.
67. Jedinou náležitostí dle daňového řádu, která nebyla v tomto postupu dodržena, je podpis zprávy o daňové kontrole žalobkyní dle § 88 odst. 4 daňového řádu. To mělo za následek, že nenastala fikce ukončení projednání této zprávy, její oznámení a ukončení daňové kontroly, tedy formální konec daňové kontroly, jak předvídá § 88 odst. 4 daňového řádu. Jedná se o procesní vadu.
68. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 1. 2007, č. j. 2 Afs 202/2005-61 nicméně vyložil, že pro zrušení správního rozhodnutí nepostačuje jeho jakýkoliv zjištěný formální zákonný deficit, nýbrž že při hodnocení korektnosti správního řízení je nutno trvat na určité minimální intenzitě vad řízení, které ve svých důsledcích mohou ovlivnit zákonnost vydaného rozhodnutí jako celku. To znamená, že není důvodu trvat na přepjatém formalismu a na procesní bezvadnosti, když je z okolností věci patrné, že namítané vady nemohly zpochybnit zákonnost celkového výsledku řízení.
69. Je zřejmé, že žalobkyně byla včas seznámena s obsahem kontrolních zjištění (proti němu uplatnila procesní obranu) i s konečným stanoviskem správce daně v podobě zprávy o daňové kontrole, se kterou se žalobkyně seznámila po doručení dne 2. 6. 2020. Zpráva o daňové kontrole pak byla se žalobkyní projednána dne 14. 8. 2020, což dle protokolu obsahově spočívalo jen v tom, že žalobkyni byla vysvětlena situace s vydáním zprávy o kontrole (kdy správce daně uznal pochybení ve svém postupu), byl sjednán termín svědeckého výslechu svědka D. a byl zajištěn chybějící podpis zprávy o daňové kontrole. Poté bylo jedno vyhození předáno žalobkyni. Dle protokolu žalobkyně na jednání žádné námitky proti obsahu zprávy o daňové kontrole nevznesla.
70. Žalobkyně byla podle názoru městského soudu po doručení zprávy o daňové kontrole dne 2. 6. 2016 seznámena již se všemi skutkovými zjištěními a ani ona sama nenamítá, jak konkrétně byla vadným postupem správce daně zkrácena na svých právech např. na procesní obraně. Nelze proto přisvědčit žalobní námitce, že by neprojednání zprávy o daňové kontrole (fakticky však znamenající jen absenci podpisu žalobkyně) mělo mít následek, že žalobkyně nebyla s kompletní zprávou o daňové kontrole seznámena před vydáním platebního výměru dne 5. 6. 2020.

71. Žalovaný následně žalobkyni seznámil dne 12. 3. 2021 pod č. j. 8141/21/5300-22443-607102 se zjištěnými skutečnostmi a vyzval ji k vyjádření se v rámci odvolacího řízení. Tam zahrnul jak okolnosti projednání zprávy o daňové kontrole dne 14. 8. 2020, tak i hodnocení výsledku svědka JD. provedený dne 18. 9. 2020 a odůvodnění neprovedení dalších navrhovaných důkazů v odvolání. Žalobkyně měla možnost se k tomuto seznámení vyjádřit ve lhůtě 15 dní, dne 30. 3. 2021 požádala o prodloužení této lhůty do 1. 4. 2021. Práva vyjádřit se k novým zjištěním poté nevyužila.
72. Soud shrnuje, že v odvolacím řízení došlo ke zhojení procesní vady – tj. k doplnění podpisu u jinak již vyhotovené a žalobkyni oznámené zprávy o daňové kontrole. Popsaným postupem orgánů daňové správy nebyla porušena práva žalobkyně na procesní obranu a žalobkyni nebylo upřeno seznámit se se skutkovým stavem zjištěným jak před správcem daně, tak doplněným v odvolacím řízení (šlo tak o odlišnou situaci, než kterou posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 1. 2007, 2 Afs 202/2005-61, kdy se zasláná zpráva o daňové kontrole byla částečně doplněna o novou část). Uvedené procesní pochybení správce daně proto nezpůsobuje nezákonnost prvostupňového nebo napadeného rozhodnutí.
73. Soud proto nevyhověl ani této námitce žalobkyně.
74. Žalobkyně závěrem namítala, že právo správce daně vybrat daň bylo prekludováno, že výpočet konce prekluzivní lhůty uvedený žalovaným je nesprávný. Obecně má žalobkyně za to, že postup správce daně byl účelový s cílem zabránit prekluzi.
75. Tříletá lhůta pro stanovení daně za měsíc září 2016 počala běžet dne 25. 10. 2016, tedy dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení podle § 148 odst. 1 daňového řádu ve spojení s § 136 odst. 4 daňového řádu. Lhůta začala znovu běžet ode dne 4. 7. 2017, tedy ode dne zahájení daňové kontroly podle § 148 odst. 3 daňového řádu (srov. odst. 37 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2021, čj. 5 Afs 21/2020-56, dostupném na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)). Lhůta původně měla uplynout dne 4. 7. 2020. Dne 5. 6. 2020 byl však vydán dodatečný platební výměr (doručen žalobkyni téhož dne), lhůta proto byla prodloužena o jeden rok podle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu. „Nová“ lhůta ke stanovení daně odvíjející se od zahájení kontroly (k výkladu „*dosavadní prekluzivní lhůta*“ srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 3 Afs 36/2017 - 85) byla přitom prodloužena o jeden rok počínaje svůj běh od konce „nově“ stanovené tříleté lhůty, tj. od 4. 7. 2020, nikoliv např. ode dne vydání prvostupňového rozhodnutí tj. ode dne 5. 6. 2020. V ustanovení § 148 odst. 2 daňového řádu sice není určen počátek prodloužení lhůty, avšak z ustanovení je zřejmé, že se obligatorně o jeden rok prodlužuje samotná tříletá lhůta pro stanovení daně (slovy judikatury jde o „nastavení“ lhůty srov. odst. 35 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2021, čj. 5 Afs 21/2020-56, shodně odst. 24 rozsudku ze dne 29. 7. 2021, č. j. 9 Afs 168/2109 – 38, nebo odst. 35 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2022, č. j. 4 Afs 161/2021 – 44, odst. 14 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 3 Afs 36/2017 – 85, vše dostupné na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)).
76. Správce daně pominul se žalobkyní projednat zprávu o daňové kontrole a toliko jí ji oznámil. Tento postup však nebyl vadný natolik, aby jím žalobkyně byla zkrácena na svých právech (viz výše). Po oznámení zprávy o daňové kontrole (úterý 2. 6. 2020) správci

daně zbývalo již jen vydání rozhodnutí o doměření daně. To bylo vydáno o tři dny později (pátek 5. 6. 2020) a ještě ca. měsíc před uplynutím lhůty pro stanovení daně (4. 7. 2021). Správce daně mohl legitimně rozhodnout i později, to proto nespovídá tomu, že by neprojednání zprávy o daňové kontrole bylo vedeno pouze záměrem urychlit proces. Byť je zřejmé, že správce daně postupoval bez zbytečného prodlení, dle povahy a obsahu těchto úkonů je městský soud neshledal jako ryze formální a vedené čistě (či převážně) za účelem rozhodnutí před uplynutím prekluzivní lhůty (srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2018, č. 2 Afs 239/2017-29).

77. Vydáním prvostupňového rozhodnutí proto byla lhůta účinně prodloužena do 4. 7. 2021. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno a nabylo právní moci dne 10. 6. 2021, tj. včas před 4. 7. 2021, navíc oznámením tohoto rozhodnutí žalobkyni byla lhůta pro stanovení daně prodloužena o další rok do 4. 7. 2022 /srov. § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu/. Lhůta pro stanovení daně byla zachována, soud se s námitkou žalobkyně neztotožnil.

## VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

78. Městský soud shledal nedůvodnou námitku týkající se rozložení důkazního břemene mezi žalobkyni a správce daně. Je rovněž názoru, že správce daně účinně zpochybnil skutečnosti uvedené v daňovém tvrzení žalobkyně, jí předložené podklady neobstály v konfrontaci s dalšími důkazními prostředky shromážděnými v daňovém řízení. Namítaný postup správce daně, který osobně se žalobkyní neprojednal zprávu o daňové kontrole, není natolik vadný, aby způsobil nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, žalobkyně na svých procesních právech zkrácena nebyla. Prekluze práva ke stanovení daně dle městského soudu v projednávané věci nenastala.
79. Na základě shora uvedených skutečností se soud neztotožnil s žádnou žalobní námitkou, žalobu shledal nedůvodnou a jako takovou ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
80. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. S ohledem na to, že žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jakožto úspěšnému účastníkovi řízení náležela náhrada nákladů řízení, soud tuto náhradu nepřiznal, neboť mu nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

### Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

V Praze dne 18. srpna 2022

**JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.**  
předsedkyně senátu